

težnje in potrebe. Zavedni, katoliški fantje in možje, odzovite se v bilu nebeške Matero!

Gornja Sv. Kungota. Dne 2. julija ponovi katoliško prosvetno društvo krasno zgodovinsko sedemdesetletno igro »Cvetina Borogradska« v Prosvetnem domu ob treh popoldne. Poglejte si to igro, sosede Svečinci, Spodnji Kungovčani, za majhen denar toliko duhovnega užitka!

Frankolovo. Tukajšnja mladina priredi dne 25. junija igro »Veriga« ob treh popoldne. Prav vladno vabimo prijatelje naše mladine na našo prireditev.

Marijanski tabor v Ljutomeru.

Fantje in možje iz dekanije Ljutomer, Velika Nedelja in iz bližnjega Prekmurja — 2. julija, god Marijinega obiskovanja, je naš praznik, dan naše verske manifestacije. Vsi na noge! Na predvečer zažgite kresove na vrhovih: St. Jurij, Mala Nedelja, Sv. Tomaž, Jeruzalem. Zmenite se med seboj o prihodu v Ljutomer. Fantje na kolesa! Tudi peš se daleč pride v zlatem jutru. Do pol osmih bodite v Ljutomeru pri Katoliškem domu. Čaka vas pušljec: list bršljana z rdečo rožo, znamenje tabora. Ob osmih sv. maša v cerkvi. Po prihodu vlaka iz Mariboru in Ormoža (8.15) tiha sv. maša. Ob devetih začetek zborovanja v dvorani ali na travniku za domom, kakor bo vreme. Fantje, to je dan naše verske manifestacije. Rabimo novih moči za procvit katoliškega gibanja. Zato naj ne benega ne manjka. Pokoncu glave — Ljutomerski fantje vas z veseljem pričakujejo!

Zavodnje. Tukajšnje Sadjarsko društvo priredi ob priliki svečanosti farnega patrona na Petrovo dne 29. junija, po cerkvenem opraviu gledališko predstavo »Babilon«, burka v 5 dejanjih, potem pa streljanje koštruna. Ker je čisti dobiček obojne prireditve namenjen za nabavo sadjarskega orodja, se priporoča Sadjarsko društvo za obilno udeležbo!

Organisti!

S 1. julijem 1933 stopi v veljavo slovenski obrednik. Ta se tudi vas tiče, posebno pri pogrebih. Zato si pravočasno oskrbite »Pogrebne obrede« s slovenskim besedilom. Samoprodaja za lavantinsko škofijo je v Tiskarni sv. Cirila v Mariboru. Cena knjigi je 25 D, za poštino 2 Din, skupno 27 Din. Pri naročilu pošljite denar naprej, ker je povzetje drago. Priporoča se:

Tiskarna sv. Cirila v Mariboru.

Zagonecna smrt milijonarja.

Po celi nizozemski Indiji je vzbudila največjo pozornost skrivnostna žaloigra zelo bogatega njujorškega bankirja Johna R. Fella.

Pred meseci se je podal omenjeni milijonar iz Pariza proti Daljnemu vzhodu, da bi tamkaj prebil preostanek zime. Začetkom februarja se je izkrcal Fell s svojo soprogo v Solrabayi na znamenem otoku Java pod Indijo. Zakonski par je prebil nekaj dni s prirejanjem avtoizletov v krajevno najbolj privlačne točke na otoku, po večerih sta pa sama vabila goste ali se pa zabavala v večjih družbah. Bivanje na Javi je tako prijalo zakoncu, da sta sklenila, da bosta ostala na otoku nekaj tednov več, nego sta se odločila prvotno in nato bosta nadaljevala potovanje na Kitajsko ter Japonsko.

Ta zadnji potovalni načrt je prekrizala nenadna milijonarjeva smrt. Na dan smrtne nesreče se je bil vrnil John Fell s svojo ženo v svoj hotel po polnoči, da bi se podal k počitku. Gospa Fell je odlagala razni nakit in je obračala nekaj

časa možu hrbet. Ko se je ozrla, je zapazila, kako se je mož počasi dvigal s stola, na katerem je sedel in se je opotekel proti postelji. Predno mu je utegnili priskočiti na pomoč, se je zgrudil na tla. Vsa preplašena je planila gospa k možu in je zapazila, da mu tiči do ročaja v prsih malajski nož, kateremu pravijo na Javi »kris«.

Na klice bankirke so se zbrali v usodopolni sobi potniki in služinčad. Zabodena so skušali rešiti, a je živel jedva še par minut. Edini uspeh rešilnih poskusov je bil, da je zabodeni še enkrat odprl oči in izrekel s komaj slišnim glasom besede: »Sam sem kriv...« Prvotno je vse mislilo, da je hotel označiti umirajoči milijonar z zgorajnimi besedami, da umre kot samomorilec. Poizvedovanja holandske policije pa so znatno omajala verjetnost samomora. Predvsem so ugotovili, da ni imel Amerikane nikoli pri sebi noža, ki mu je tičal v prsih. Tudi gospa Fell ni mogla pojasniti izvora morilnega orodja.

Fell je nadalje živel v najugodnejših prilikah in je razpolagal z največjim premoženjem. Bil je vnuk slavnega večkratnega milijonarja Antona Dreksela iz Čikage, po katerem je bil vse podedoval. Johna Fella so prištevali k najbolj znamenitim ameriškim osebnostim. Posedel je bančne palače v Njujorku in Filadelfiji. Bil je lastnik pariške banke in ravno zadnje mesece je izvršil par zelo dobičkanosnih trgovskih poslov.

Umrjeni zapušča dvoje otrok.

Vsi dosednji poskusi, da bi oblast odkrile ozadje umora, so se izjalovili. Žaloigra, ki se je odigrala v sobi najbolj razkošnega hotela na Javi, bo najbrž sploh ostala uganka, kakor se to često dogaja na bolj skrivnostnem Daljnem vzhodu.

Ali si že obnovil naročnino?

pesnik Friderik Hebbel je rekel: »Stvari so, katerih noben mož ne premaga.«

Rahlo se mu je nasmehnila.

»V njegovi drami »Magdalena« so zapisane te besede. Ali me imaš za Magdaleno?«

Skočil je s stola in jo pograbil za roke.

»Ti si bila vedno svetnica.«

Molčala sta nekaj časa. Nato je izpregovoril:

»O tvoji čistosti sem tako prepričan kakor o sončni luči. Vem pa, da ne nosiš te žalne obleke samo za dobrotnikom, ki ti je zapustil denar, za človekom, ki te je rešil velike stiske, samo iz hvaležnosti, temveč da je pri tem še nekaj globljega, duševnega.«

»Res! V tem se ne motiš. Nisem podedovala po njem le denarja in premoženja, ampak tudi dragoceno razodetje, duševno volilo velike cene. V rokah imam sedaj vse, kar je napisal, vse tiskano in kar je ostalo v rokopisu. Bilo je kraljestvo lepote, ki je živel v njej. Zato sem mu postavila spomenik v svojem srcu, in pred ta spomenik bom vedno polagala vence in nihče mi

ne bo mogel zabraniti tega.«

Sedel je tiho, nato je vstal.

»Prosim, pojdiva v park. Tukaj je zelo sonarno.«

Šla sta počasi pod starimi drevesi. Začel je:

»Ema, nekaj važnega te moram vprašati in od tvojega odgovora bo odvisno vse. Če bi sedaj še živel — oni drugi — in tudi jaz bi živel, katerega izmed naju bi vzela?«

Nasmehnila se je.

»Zelo mlad si še, res, Karel! Seveda bi vzela tebe! To je bila že izza mlada moja želja.«

Vzdihnil je.

»Toda okrog mene ni takega kraljestva lepote.«

Odgovorila mu je prijazno:

»Ne, kraljestvo okrog tebe je zdravniška veda. In to kraljestvo je tudi prečudno lepo. Tvoji podložniki so tisti, ki si jih rešil bolečin, ki si jih iztrgal smrti, živi ljudje, ne podobe iz sanj.«

Ves srečen jo je hotel objeti. Ona pa ga je odrinila.

žrtve gospodarske krize. Cena kožuhom od morskih psov je močno padla, radi tega se skušajo lovci odškodovati z večjimi množicami. Ako se bo nadaljeval omenjeni lov po letošnjem vzgledu, bodo morskega psa v severnih morjih ravno tako iztrebili, kakor so kita.

Vlomilec, ki rešuje križanko.

V stanovanju vile v mestu Los Angeles v Združenih državah se je ukvarjala Amalija Galka s svojo sestro z rešitvijo posebno zamožne križanke. Ko sta se deklici zaman trudili, da bi bili izpolnili še nekatera prazna mesta, sta odločili v poznih urah končno re-

Podgorje. Silen veter je vlekel v ponedeljek, dne 12. junija pri Sv. Duhu. Ves čas si moral imeti klobuk v roki, da ti ga ni odneslo. Ni čudno, da je v vrtincu odneslo Jožefo Perše, po domače Hovnikovo, in jo postavilo na varno v Ravnah pri Šoštanjju. Tam jo sedaj čuva dobri, krščanski mož Anton Hrasnik, po domače Epih. Hodil je okoli, da bi našel sebi družico, svojim otročičem, ki so tako zgodaj izgubili mater, drugo mater. In prav je zadel! Saj je Hovnikova Pepa bila vzgojena v pravem krščanskem duhu, ki bo znala ta duh vlivati tudi v otroke. Bila je članica tukajšnje Marijine družbe. Njene sestre so jo spremljale k oltarju in zanjo darovale sv. obhajilo. Po sv. maši so se podali gostje na nevestin dom, da tam pokrepčani nadaljujejo dolgo pot čez hribe v prijazne Ravne. Težko je bilo slovo od domače hiše, težko slovo od ljube matere. Pa se bo gotovo kmalu privadila novemu domu in mami, ki je še krepka in korajžna, bo večkrat obiskala svoje hčere, ki so raztresene po vseh delih sveta, da vidi, kako gospodinjijo in izpolnjujejo njene nauke.

Trbnje. Par dni pred Binkoštni je pogorela stanovanjska hiša posestniku Antonu Korat, po domače Vidinu. Ogenj je nastal v dimniku. Streha je bila stara, zato se je kmalu sesedla med zidovi in pokopala pod seboj vse shranjeno žito. Pač pa so mu sosede oteili gospodarska poslopja. Dober sosed je šel zanj pobirati po župniji žito, ker ima pogorelec več nedoraslih otrok. V zahvalo je naročil peto sv. mašo za darovalce. Ker je bil nekoliko zavarovan in ima nekaj lesa, si bo s pomočjo sosedov postavil novo domačijo. — Zdaj pa eno veselo. Na binkoštni ponedeljek sta obhajala zlato poroko Jakob in Frančiška Ošlovnik. Svatje so bili vsi mnogoštevilni sosede. Zlatoporočnica sta spoštovana od vseh in se nista nikdar prepirala s sosedi. Ker sta revna, so sosede zbrali precej denarja in jima priredili pojedino, da sta bila bolj vesela. — Isti dan je sklenil iz iste hiše domači sin Adolf Doler zakonsko zvezo; nevesto si je izbral na Pernicah. Ker je imel tudi on dosti svatov, je bilo cerkev v Trbnjah napol-

njena z obojnimi svati. Oba ženina sta iz dobrih krščanskih družin.

Sv. Arah na Pohorju. Vsako nedeljo in ob mnogih drugih prilikah se zbere pri nas velika množica ljudi. Pridejo izletniki, šole, celi zavodi sem gor, da se poživijo s svežim planinskim zrakom, na se navžijejo krasnega razgleda po zelenem Štajerskem in da vsaj par trenutkov v mesecu, morda v letu, preživijo v pristnem veselju. Tukaj jih ne muči skrb za življenje, saj se povzpnejo nad višino vsakdanjega življenja. Tod mnogi zavidaajo Pohorcem idilično planinsko življenje. 13. junija pa se je, kakor vsako leto, zbrala množica pobožnih romarjev pri Sv. Arehu. Prišli so ni z Dravskega polja, iz Dravske doline in od drugod, in prinesli polno srce vročih prošelj k svojemu zavetniku. Spremljali sta jih godbi iz Smartnega in iz Hoč. Po opravljenem cerkvenem opravilu je bilo vrvenje v Ruški koči, odkoder so se počasi pomikale skupine proti Pohorskemu domu. Tu jih je zalotil močan dež in vsi so se morali umakniti v dom. Ko se je pa zvedrilo, so vsi zadovoljni in vedri odšli, vsak na svoj dom.

Limbuš pri Mariboru. Dne 3. junija 1933 je po dolgotrajni bolezni v visoki starosti 90 let v svoji hiši v Mariboru, Gosposka ulica 33, boguvdano izdihnila svojo blago dušo Amalija Šantel, zasebnica in posestnica v Mariboru ter v Hrastju pri Limbušu. Rajna je bila zelo radodarna in velika dobrotnica vsakomur, kdor je pri njej prošil podpore in pomoči. Darovala je tudi 1000 Din za nove zvonove limbuške cerkve. Nad 50 let je oskrbovala svoje lepo posestvo in vinograd v Hrastju ter bila pri vseh sosedih priljubljena in zelo spoštovana. Zanimivo iz njenega življenja je, da je bila vse svoje dolgo življenje popolna abstinentska, kar je piscu teh vrstic s ponosom sama pripovedovala. Pokopana je bila 5. junija na Pobrežju pri Mariboru. Blagi pokojnici in veliki dobrotnici revežev naj bo dobri Bog obilen plačnik. Naj počiva v miru!

Hotinja vas. Dela v ribniku sredi vasi napredujejo. V kratkem bo vse obrežje betonirano in urejeno. Istočasno bo povečan vaški vrt na jugovzhodni strani ribnika.

Sv. Marjeta na Dravskem polju. Nadloga fazanov. V naših gozdovih, zlasti ob obronkih, se je zaredilo mnogo fazanov, ki uničujejo koruzo in krompir. Mlado koruzno kal izpulijo

Šivilje

dobite modne liste v prodajalnah Tiskarne sv. Cirila, Koroška cesta 5, Aleksandrova cesta 6 in Kralja Petra trg štev. 4.

iz zemlje, da pridejo do zrna. S tem uničijo cele njive, ki se nahajajo v bližini gozda. Krompir pa izbrskajo in ga jedo. Vendar ga mnogo puste še nedotaknjene na soincu, da se v kratkem popolnoma pokvari. Če ne bo zakupnik lova v tem oziru napravil kmalu reda, bodo kmetje, ki tam povsod trpijo škodo, prisiljeni uporabiti skrajno sredstvo: puško. Pri poravnava nikjer ne pride do zaključka v korist kmetu, njegove potrpežljivosti bo pa tudi kmalu konec.

Rače. Na Križevu, 25. maja, je umrla radi zastrupljenja krvi 22 letna Micika Biedefeld. Dolgo čas je iskala pomoči v mariborski bolnici, vendar ji zdravniki niso mogli zamoriti smrtne kaili. V nedeljo, 11. junija pa je Vsemogočni poklical predse tudi njeno 19 letno sestro Režiko. Ta je bolela na kostnem revmatizmu, iskala zdravja pri poljčanskem zdravniku in v mariborski bolnici, pa tudi tukaj je niso mogli rešiti. V nedeljo je po obedu legla k kratkemu počitku, pa ni slutila, da jo bo Vsemogočni rešil trpljenja. V nedeljo ob 2. uri popoldne je v miru zatisnila oči za vedno. — Režika! Rešena si zemškega trpljenja. Prav srečna si zdaj. Nas pa, ki moramo poleg bolezni in trpljenja čutiti še hudobijo in hinavščino zlobnega sveta, nikdar ne pozabi! — Bodi jima zemljica lahko, staršem pa izrekamo globoko sočutje.

Vurberg. Na binkoštno nedeljo, dne 4. julija je tiho in skromno, brez vsake zunanje slovesnosti praznoval preč. g. svetnik in vurberški župnik Alojzij Kokej 65 letni rojstni dan. Vurberški mladeniči so preč. g. župniku za 65 letnico rojstva poklonili lep šopek duhovnega cvetja, namreč štirideset sv. obhajil so darovali v ta namen, da bi Vsemogočni čuval našega

štev uganke na drugi dan, in sta se podali k počitku. Drugo jutro pri zajtrku sta videli, da je križanka razvozlana. Vlomilec, ki je obiskal v oni noči vilo, je moral biti strasten ugankar, ker je rešil križanko. Kot nagrado za rešitev si je prilastil na mizi ležečo denarnico z 32 dolarji.

Napoleonova kamela.

Kamelo, katera je nosila Napoleona med njegovim egiptovskim vojnim pohodom, je vzel pozneje cesar seboj v Pariz in jo je podaril tamošnjemu vrtu za vzdrževanje divjih zveri. Ko je žival poginila, so jo nagačili in postavili v muzej. Castillei velikega Napoleona gradijo na otoku

»Ne, tako dolgo ne, dokler nosim to obleko! To leto je rajnkega.«

Zalosten je korakal poleg nje.

»Torej se bom le poročil z vdovo — z vdovo po duši!«

Nato pa se je zbral.

»Govoriva o realnih stvareh. Razumela boš, da ne morem živeti od tvojega denarja. Ne le radi tega, ker je dediščina po drugem! Od tvojega denarja bi ne hotel živeti tudi, če bi ga imela po očetu, ali če bi ga zadela s srečko. Tega bi ne mogel! Ženo naj redi mož, ne narobe.«

»Zakonci naj žive od skupnega premoženja,« je rekla.

»Ne,« se je srdil, »za koga drugega to velja, za naju ne. Ti si bogata, jaz pa revež. To se ne vjema. Ne, ne, Ema, imovino morava ločiti! S težkim srcem moram privoliti, da živiš od svojega. Jaz pa bom z materjo živel od tega, kar si bom sam pridobil. Na pomoč pa mi prihaja svetel žarek. Že dolgo časa vem, da imamo Colnarji v studencu, ki vre na našem vrtu, dragocen za-

klad. Dal sem že pred leti napraviti prvo analizo. Dragocena voda, v kateri so imenitne sestavine in velika radioaktivna moč. Šele sedaj sem dal zopet napraviti novo analizo. Strokovnjaki so se čudili, vpraševali so me, kje je ta studenec. Jaz pa sem jim zamolčal. Toda kaj ti bo zaklad, če ga ne znaš izkoristiti? Kaj pomaga človeku, če najde v žgoči puščavi zlato namesto vode? Dozdaj mi je še vedno izpodletelo, če sem skušal najti denarnih ljudi, ki bi izkoristili studenec. Podjetnosti pa manjka zafo, ker ni denarja. Toda sedaj se mi zdi, da je vzšla dobra zvezda nad studencem, ki je bil do danes preklet in ki je prinašal samo nesrečo. Našel sem premožnega, sposobnega in, mislim, tudi poštenega moža, ki se hoče zanimati za to stvar. Če pa naj se ta reč posreči, je treba najprej mnogo denarja. In tega en sam nima, tudi moj zaupnik ne. Ustvariti hoče družbo. Moja rodbina naj bi bila kot prava lastnica udeležena z deležem, ki je mnogo večji, kakor pa sem bil upal. In tako se lahko še vse obrne na boljše. Nade so res prav povoljne.«